

[Udenrigsministeren.]

med vold søger at berøve et andet land friheden, er krigsforbryder, ikke det land, som værger sig ved atomvåben. Til denne opfattelse kan jeg ganske slutte mig.

Der har i den allersidste tid fundet en yderligere klaring sted af, hvilke mål man fra De Forenede Staters side sætter sig, og hvorledes man tænker sig nedrustningsplanerne gennemført. Den 24. april i år forelagde den amerikanske delegerede Benjamin Cohn en redegørelse indeholdende 6 principper om afrustningens mål og metoder. Heri fremhæves det med rette, at afrustningen ikke skal regulere krig, men forebygge krig ved at umuliggøre den, idet krig efter De Forenede Nationers pagt er et ulovligt middel til bilæggelse af konflikter mellem nationerne. Det mål, man sætter sig, er at skabe en åben og afrustet verden, hvor de væbnede styrker og rustningerne vil være så små, at ingen stat kan begynde en krig og ingen stat kan forberede en krig uden de andre stators vidende. De aftaler, man skal slutte, skal have til hensigt at reducere rustningerne til, hvad der er nødvendigt for opretholdelsen af den indre sikkerhed og opfyldelsen af forpligtelserne i henhold til FN's pagt. Man tænker sig dette gennemført ved en fremadskridende reduktion af rustningerne til et fastsat maksimum, der skal være væsentligt mindre end det nuværende niveau. Massehærene skal opløses, og alle massevåben skal fjernes. Ved aftaler må der skabes garantier for, at der sikres nedrustning i alle lande, naturligvis også med hensyn til atomvåben og den internationale kontrol med atomenergien. Der bør tilvejebringes en effektiv kontrol, således at en virkelig åben verden tilvejebringes.

Jeg tror ikke, at nogen vil kunne nægte, at dette er et virkelig konstruktivt fredsprogram, der burde kunne finde almindelig tilslutning. Det er interessant for os danske at bemærke, at under opregningen af de 6 principper for nedrustningen nævnes to gange tanken om den åbne verden. Øjensynligt en påvirkning fra professor Bohrs berømte „Åbne Brev“, hvori professor Bohr just opstillede den åbne verden som en forudsætning for en virkelig tilvejebringelse af trykthed og fred. Det kan derfor kun være med tilfredshed, vi ser, at denne tanke nu begynder at påvirke også de realpolitiske drøftelser af dette afgørende spørgsmål.

Medens de ideologiske modsætninger altfor ofte lammer arbejdet i FN, er det lykkeligvis på et bestemt og betydningsfuldt område at nå et resultat med hensyn til en af de allervigtigste opgaver, FN har taget op,

nemlig hjælpen til de underudviklede områder. Beslutningen herom er blevet vedtaget uden nogen stemmer imod.

Alle de forskellige områder indenfor FN-organisationen, plenarforsamlingen, det økonomiske og sociale råd, sekretariatet, de særlige institutioner FAO, UNESCO, ILO, verdenssundhedsorganisationen, arbejder her hånd i hånd med det formål, at føre områdernes viden og teknik ud til de lande, der mest har brug for dem, og det sker gratis eller med yderst ringe omkostninger for de særligt interesserede lande. Bistandens internationale karakter sikrer, at den ikke medfører politiske eller økonomiske forpligtelser eller afhængighed af et enkelt land, hvadenten dette er præget af socialistisk, liberal eller kommunistisk ideologi. Der er ikke tale om nogen påtvungen bistand. Landet skal selv bede om hjælpen, der ydes som hjælp til selvhjælp, og man sigter ikke alene mod den rent økonomiske udvikling. FN har fra første færd erkendt, at den sociale, kulturelle og sundhedsmæssige udvikling må fremhjælpes samtidig med den økonomiske. Ved en konference i 1950 stillede 55 lande 20 millioner dollars til rådighed, og på en konference i februar i år er der givet løfte om et beløb på 19 millioner dollars for året 1952. Det praktiske arbejde falder i to hovedpunkter. Dels modtager de mere udviklede lande stipendiater fra de underudviklede områder, dels udsender FN fra de særlige organisationer eksperter til undersøgelse og planlægning i de underudviklede lande. Med 45 lande er der ført forhandling om bistand. Efter en opgørelse i sommeren 1951 er 1 400 eksperter blevet udsendt, og 1 200 har modtaget rejsestipendier. Disse tal er utvivlsomt senere forøget meget betydeligt.

Danmark har fra allerførste færd aktivt vist sin interesse for hele denne sag. De danske repræsentanter i det økonomiske og sociale råd, navnlig professor Carl Iversen, deltog ivrigt i udarbejdelsen af de i 1949 vedtagne planer. Som bidrag for perioden 1. juli 1950—31. december 1951 bevilgede Danmark et beløb på 660 000 kr., og for året 1952 er beløbet forhøjet til 750 000 kr.

Vi har modtaget et betydeligt antal stipendiater her i landet, og i 1950—51 er ikke mindre end 25 danske sagkyndige på det økonomiske, sociale og kulturelle område blevet udsendt.

For at tilvejebringe endnu bedre forudsætninger for en aktiv dansk deltagelse i hele dette arbejde nedsattes i efteråret 1951 et særligt udvalg med civilingeniør Jørgen Saxild som formand.

Udvalgets opgaver er navnlig: